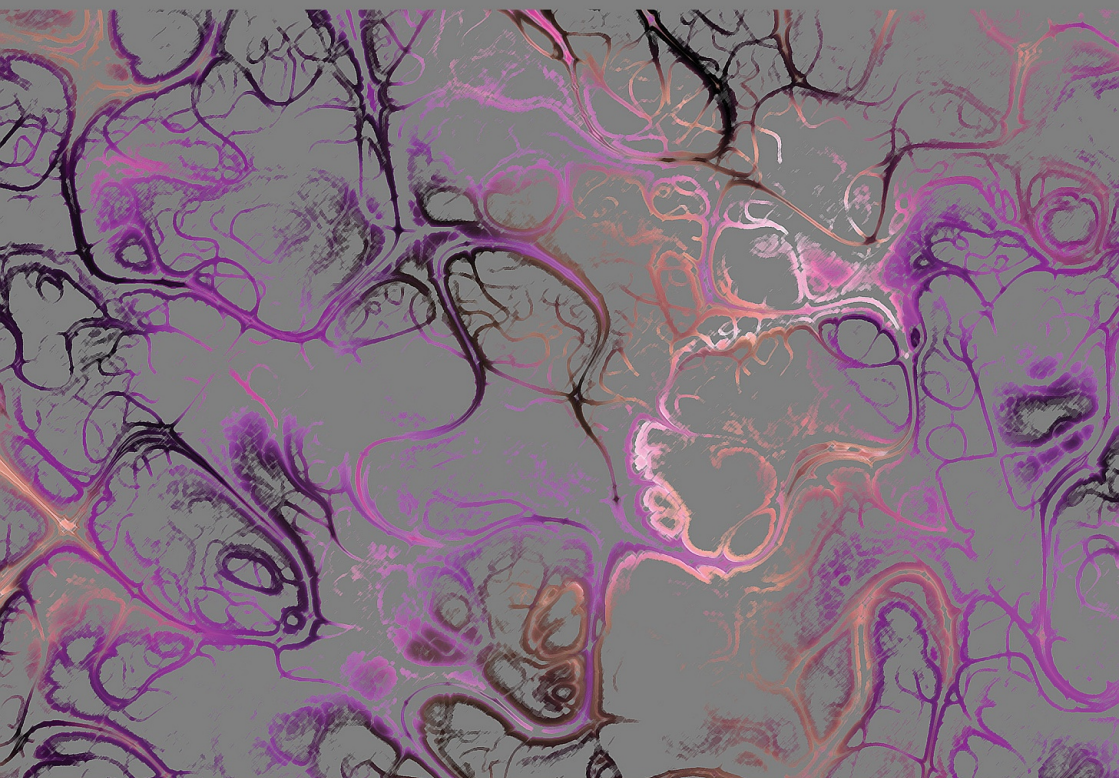

BABÍ HODINA

Viola Fischerová

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Městská knihovna v Praze

Babí hodina

Viola Fischerová

(1986–1992)

Znění tohoto textu vychází z díla [Babí hodina](#) tak, jak bylo vydáno Nakladatelstvím Franze Kafky v Praze v roce 1995. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Viola Fischerová: Babí hodina), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Neužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 8. 7. 2019.

OBSAH

I.	8
<i>A potom ještě trýzníme</i>	9
<i>Ale ony nám unikají</i>	10
<i>A tajně čarují</i>	11
<i>A nikdy už nezačnou</i>	13
<i>A počítají ty stařeny</i>	14
<i>A nakonec milují</i>	15
<i>A bývají samy</i>	16
<i>A někdy už mají dost</i>	17
<i>A jednou každá z nich</i>	18
<i>A kolem nich pěstují</i>	19
<i>A ona co slyší nevidí</i>	20
<i>A co je s ní?</i>	21
<i>Ale ta</i>	23
<i>A jejich opouštění</i>	25
<i>Co však ty malé holky v nich?</i>	26
<i>Jen kam</i>	28
<i>Moje matka mě zasnoubila</i>	30
<i>Ach kdo se ještě ptá</i>	31
<i>Čas ještě a už</i>	32
II.	33
<i>Polední ulice</i>	34
<i>Nevím koho potkáváš v parku</i>	35
<i>Píšeš mi</i>	36
<i>Tvé tělo</i>	37
<i>I na tebe už padla její síť</i>	38
<i>U moře na kameni</i>	39
<i>Šla jsi proti mně toho studeného rána</i>	40

III.....	41
<i>Jako by šlo o to kde.....</i>	42
<i>A jednou na jitřní.....</i>	43
<i>A její cesty už nevedou.....</i>	44
<i>Tence okorává.....</i>	45
<i>A ona.....</i>	46
<i>Jak krásné tělo má její.....</i>	47
<i>A podél cest zčernalé.....</i>	48
<i>A někdy k ní přichází.....</i>	49
<i>Před pár dny propukly pupeny.....</i>	50
<i>Opadla řeka.....</i>	51
<i>Ráno jsme nakoupili tolik.....</i>	52
<i>Nehleď na mne.....</i>	53
<i>Ještě mě pálí tvé ruce.....</i>	54
<i>Už nesním o tobě.....</i>	55
<i>Daleko sahají mrtví.....</i>	56
<i>Živí přiléhají.....</i>	57
<i>Ztěžkla.....</i>	58
<i>Kam by ji nechal zmizet.....</i>	59
<i>Ptám se tě jak už jsi.....</i>	60
<i>A hledává stín kam by došla.....</i>	61
<i>A učí se nazpaměť.....</i>	62
<i>A za nocí někdy sní.....</i>	63
<i>A nejí víc kuřata.....</i>	64
<i>Kdysi plašila cizí úzkosti.....</i>	65
<i>Když si pomyslí.....</i>	66
<i>Z kterého léta se vrací.....</i>	67
<i>Jasnou vteřinou štěstí.....</i>	68
<i>Taková kulatá šestáková tvář.....</i>	69
<i>Pane co za uzel svatých zel.....</i>	70
<i>Nahé zbavené stromu dřevo.....</i>	71

<i>Jak křupe a chrupe zelené ráno</i>	<i>72</i>
<i>Oni však nesnesou mrtvé ani</i>	<i>73</i>
<i>O to tu Bože jde?.....</i>	<i>74</i>
<i>Bože k čemu zkoušení</i>	<i>75</i>
<i>Bože dej nám spočinout.....</i>	<i>76</i>
<i>A ona odchází.....</i>	<i>77</i>

I.

* * *

A potom ještě trýzníme
tlusté děti
a bachraté stařeny
na tenkých nohách
že jsou tak nemožné
a nechtějí vidět
samy sebe
tak blízko u smrti
která by přece pro ně
musela být učiněné vykoupení

(1957)

* * *

Ale ony nám unikají
ty stařeny z prachu
a pytloviny

V lázni osoušené
svými statnými
mrtvými krásnými
muži

ty stařeny
sežmoulaných tváří
které nepoznává
už ani zrcadlo

ty stařeny
se klidně
shlížejí
samy v sobě

nad černými mramorovými
stolky
s talířky hrníčky
a konvičkami

* * *

A tajně čarují
ty vědmy jakoby
v nevlastní kůži
jež už a ještě vědí
jak lehce se chodí po chodnících
v úzké sukni a na podpatcích

a jak se v samém středu vření
promění stařeny jakoby
v krásné ženy
a kráčejí nadnášené pohledy

ty dívky jakoby
v cizí kůži
jež už a ještě tuší
k čemu jsou dobří muži

a touží
po chlapci s líbajícími ústy
pod jejichž doteky zmizí
kvetoucí pupence i zašlé jizvy

a ony za bílé noci milované
až do rána
zůstanou ležet

jakoby nahé a s propletenýma nohama
a nevztáhnou na sebe prsty
dokud je neopustí

jejich milý
za jedinou chvíli
prvního spánku

* * *

Olze Castiellové

A nikdy už nezačnou
průhlednou svítivou
vzlétavou hru plamenů
Už vyhořely
V posvátném ohni
se teď pálí jejich dcery
Závidí jim? Nezávidí?
Ty stařeny berou mlčky
na klín své malé vnučky
a houpají je
a hladí

* * *

Janu Zábranovi

A počítají ty stařeny
kolik to bude let
co je naposled zval
po šichtě na kafe
šofér z autobusu

Posté vstupují
do téhož proudu
když na louce v dubnu
pozorují jak létá míč
a tenké polonahé chlapce
tak nezralé
a lehké
v porovnání s tím
co mohlo být

* * *

Weře Rathfelderové

A nakonec milují
ty stařeny
i zrzavou lovku
co dává ježky

a flekaté kočky
jež jim nosí
zrána do peřin
mrtvé kosy

A škrábou pod krčkem
a za ušima
tu něhu která
neumí být jiná
a ráda mlsá
krvavé kousky masa

* * *

A bývají samy
ty stařeny
od štědrého večera
k štědrému dni

To ještě jednou
před nimi prostřou
královskou tabuli
s rybami na míšni
stříbrným náčiním
a svícný které měly

ty stařeny před nimi
co přicházely
už v černém
a s posledním prstenem

ty mrtvé stařeny
s rodinným jměním
brad nosů úst a očí
které si o Vánocích
dělí děti a vnuci
jejich dětí

* * *

A někdy už mají dost
Někdy se rozpláčou
když zakopnou o rohož
a nekopnou zpátky

Ty stařeny
dcery matek
a matky dcer
jež milují
a ječí

Ach touho po sladkosti!

V koutku cukrárny
pak cpou ty stařeny
zmrzlinou šlehačkou
a krémem z dortů
tu malou holku

co taky nesměla
a musela
a chtěla umřít
v koupelně na dlaždicích
už když jí bylo
šest

* * *

A jednou každá z nich
v koupelně ve dveřích
dopustí
poslední porážku

To potom s úlevou
a téměř pobaveně
přihlížejí té pokálené
cizí staré ženě
co se už neštítí
odsouzená navždy k bytí
jako k nebytí

* * *

A kolem nich pěstují
parky a zahrady
Za oknem kde ještě
před týdnem
a včera
byla celá její zeleň
civí teď betonová zed'

Bezhlavá řada keřů
ořezaná pro krásu přespříštího jara
ptačí křik odnikud

Poplává a tajně se jim mstí
Všechny je opustí!
I bez listí
raší a bují pod zemí
sladké její dřív
A natahuje k ní kořeny

* * *

A ona co slyší nevidí
co hmatá nechápe
Vůně napovídá paměti
ale paměť očí nemluví
k paměti sluchu a hmat
podrží jen úzkost
z neznámé

Zamýšlí co nemyslí dělá
co dělá dopouští se
odlišného celé dny
v posteli jemu navzdory
který ji opustil a
žije si sám
osud kostí a prsti

* * *

Lis Koczevarové

A co je s ní?
S tou která byla
samý smích a lásku
lákala na lásku
v lůžku i u stolu
a radost
na vlastní veselí

Jak ta se smála dřív
než bylo čemu
To aby se zalíbila
svému milnému

Ta zlatá vějička
co dávala
kde měla brát

Zda se jí
kdy poštěstily dny

Naposledy
to bylo před léty
Týž hotel hory a věčný sníh
Jen jediný
byl jiný

„Štěstí? Asi to bylo
šťěstí“ říká
„Ale touhy
v tom nebylo za mák“

Třese se
a dál vypráví svůj příběh
a sama se směje kde
není čemu se smát

* * *

Památce Marie Krejčové

Ale ta
která se za mne modlila
je už zapomenutá

Odjakživa sirota
a vdova v osmnácti
ta dívka která sebe živila klásky
a srdcem a krví
svoje tři syny
až do bezvědomí

Nejmladšího
sežraly souchotiny
Ten druhý modrooký
bláznil po dva roky
když na hranici u drátu
zastřelil rodičku

Nejstaršího se srdce
nabaží Má kluka a
dvě zlaté holčičky
a bydlí blízko

To ona
mi ukázala
celé jmění

Ve skříňce pod Panenkou Marií
hrst dětských zoubků
a čtyři černé kameny které jí
vyoperovali po letech dva
na půl palce

Mívá strach?
Ještě pořád se usmívá

„Ach Jalenko čeho bych se tam měla bát?
Každé ráno si říkám
a zase je ráno
a ona zase nepřišla“

* * *

Sylvii Kirchhoffové

A jejich opouštění
má vyhublá ramena
To samá kost
jim dává znamení

Vede je za noci
po lávce nad propastí
vlídně jak anděl strážný

Ukazuje jim
dívčí matku pod jabloní
střelhitý úsměv srpem
královská křídla
z nichž vypadla perla
otce a muže
chlapce pastýřka
zkamenělého v reliéfu
a čtyři šťastné dny

Zrána u husího rybníka
pouští zpět do vody
dávná embrya
živá a hravá

Odpočívá
Jak urputně se choulí
její klouby do měkkých dlaní

* * *

Co však ty malé holky v nich?
Ty které s'ala
ještě jim nebylo dvanáct
samotná láska
samotná zrada

Ty plavé s lilií
co za noci lítaly
nad dlouhými temnými vlnami
s kolínky sevřenými

Už brzy půjdou
do té hnědé tmy
kde otcové odloží brnění
a na zlatém listí je nazí
budou milovat jako muži

a matka ta svatá
pod plachetkou
tam nebude
odejde do kláštera

a milenky zdřevění
a upadnou jim ruce

a tam v té tmě
kam každá půjde sama
těm malým holkám zas
přiroste uťatá hlava

a jejich rozbité srdce
se zcelí

a ony už navždycky
budou milovat
jak milovaly jen jednou
tak úplně
a bez viny
muže
který je otec a bůh

* * *

Jen kam
to tam mám jít
do té tmy
kde mezi hvězdami krouží
a tančí má dívčí
matka

ta útlboká polopanna
s liščíma očima

Ještě mě nechce ještě
mě nemá ještě se odvrací
a hledí jinam

a už jsem ach její
strach a ona moje
úzkost

Ta první zahrada

Tam orli a hadi vypíjí
nenarozencům oči
a bílý jednorožec
nepřítel dívek a embryí
je zabíjí

Tam řeka neodtéká
pec peče děti

a kde tam jsi
jsi proti

Už toho nechej matko
Obě jsme polkly hada
Ty mne a tebe
já

Jak jsi mě střežila!
Celý život jak oko
v hlavě
neúprosné nemrkavé
tvoje mé
Už toho nechejme

Ty mi přece matko nikdy
nepovíš kam to tam
mám jít
do té tmy
kde ty si tančíš dívčí
mezi hvězdami

* * *

Moje matka mě zasnoubila
s japonskou dívkou

Jeho matka mi vzala míru
na šat který jsem chtěla mít
a strojila svatbu
Dívka mě směla políbit

Jak si já dívka
mám dívku vzít
jak se s ní mohu
oženit

Matka a otec
po starém japonském zvyku
jali tu dívku
a vsadili do klece

Tam shořela rychle
jak jsem jen letmo zahlédla
z dálky

* * *

Vladimíru T.

Ach kdo se ještě ptá
na její ctnost a v kolika
postelích zabíjela touhu
jak velké měla oči
a čím byla její hanba
když ráno v lůžku překročila tělo
a plížila se ven do dne
opět bez dítěte
které by mohlo
malovat hůř a
nebo líp
než on

* * *

Čas ještě a už
skoro na konci přicházejí
jejich vyvolení lásky hodní
pouze ve snu
Zatímco ony
po nocích loví z proudící vody
své stříbro bílé a lesklé
léta

II.

* * *

Polední ulice
prudce otevřená
konci
Děti už z jiné planety
cizí dívky krásných tváří
hoch u zábradlí v ostychu
jak v kameji
Pro ženy
není stáří ctnost
muži se raději neohlédnou
Stojím se svým dobytým klenotem
Uprostřed neviditelná

* * *

Nevím koho potkáváš v parku
když je máj
a kdo tě přepadá
Která já?
Jaká podoba?

Jsem tam za dlouhovlasou holku
bez kůže?
Za Lorelei která skočí
do Rýna pro muže?
Nebo je to ta třetí
co ve snech rodila děti

Bylo jich za ta léta víc
Ne sester a ne sestřenic

Prvá vypadla otci z oka
V druhé se uhníždila matka
Další se celá podědila

Tou poslední je dneska
jakási stará ženská

S ní jsem to chytla
To byl tah
Tahle umře za mne
Naopak

* * *

Haně Lincové

Píšeš mi
že se do zrcadla díváš
jenom v předsíni

Že jsi zvadla
Už netančíváš sama
doma nahá
tví démoni spí

Chodíváš často
do divadla

A nechceš
ani mého bratra
který má moje oči
a dobrou povahu

Ach ještě jednou
mít odvahu
odvyprávět
těch padesát let

za nocí
v jediném náručí

kde jeden druhého
už se nedobere

* * *

Tvé tělo
se už způli vytratilo
do revíru
kde se neloví

Jdeš o holi
a touha bez bdělosti klínu
dotýká jenom představy

Nesešels
Tvá tvář zašla za tvář
a zevnitř prosvěcuje
legendu tvého obličej

Ach kde jsi byl
když bylo ještě možné
postavit dívce kamenný dům
a sdílet s ní lože

Anebo jednou naposled
už na počátku stáří
to všechno se mnou
oželet

Byl jsi nejkrásnější
mezi všemi muži
na nádraží

* * *

I na tebe už padla její síť
písek ze zdi která se řine
Ploužíš se za mnou po pěšině
kde jsi běhával první

Psí zápasy a tance na louce
už tě nebaví
A mladí psi tě nudí

Ruší tvé kruhy
když už nesamec
hledáš jen po paměti
stopy těch dávných vůní

K čemu je ti má láska
Upíráš na mne oči
zpod křesla

Už přes měsíc ti nedávám
ani kousek masa

Já která můžu
Příčina tvého zla

* * *

U moře na kameni
po létech dvaceti pěti
můj bratr
šedesátiletý

Koukám
Hlava
 ze strany otec
 zepředu matka
Mámení

Střihám bratra
však vlasy otce
a matce nad úsměvem
vousy v nose

Tak obcuju s živými
i mrtvými
a vedeme život
rodinný

* * *

Šla jsi proti mně toho studeného rána
opálená a nahá
v uzounkých šatech nad kolena
jako bych v tobě byla já

Šla jsi tak hezky
tak dobře sama v sobě

jako bych ještě stála
a česala se
v tmavé karlínské chodbě
u zrcadla

Napadlo mě
jak snadné by bylo
vzdát se té krásné dívce

Vejít do ní a nebýt
co už nebudu a nečekám

III.

* * *

Josefovi

Jako by šlo o to kde
a jak tráví stárnoucí čas
protáhlých letních odpolední

bloudí-li
pod královskými duby
zezlátlou dřevou vzpomínkou
či v kavárnách kde vyrostla
dojídá co je a není
pro ni

anebo
zda na lavici na návsi
cizí vsi
zlehka zapouští kořeny
do prachu a hlíny
za dávného vyzvánění
štiplavých pachů
chlévů a stájí

* * *

Martě Železné

A jednou na jitřní
nedělní návsi
náhle uvízne hlavou
že neví
kdy a kde
už v dětské košilce a kloboučku
proti slunci končí
oslnivá zeď
a dávno začíná
budoucí blažená
vteřina na jitřní návsi

* * *

A její cesty už nevedou
ale dny upadají tak prudce
na kolena
před zdí na konci zahrady
kde ustrnulý kámen zvečera navrací
teplou suchou zář
dětství jež proklela
a dospělosti
kterou netušila

* * *

Tence okorává
voda u břehů zátoky
kde v létě zelená kachna
a labuť nehnutě
odplouvaly

Temné znaky divokých větví
ubíhají vzhůru
po rezavém svahu
suché krve

Poslední dožrály
v aleji jeřabiny

* * *

A ona
ví jako by nevěděla
kudy žila své životy

Ted' na setkání
v jitřivém povětří
jasně zří
ty dávné budoucí obrazy
vlhkou čerň hněd'
i skrytou zeleň o které
ví jako by nevěděla

* * *

Jak krásné tělo má její
mladá psice a jak půvabně
spí černý les temnější
úbočí a stíny slabin
Ona však ví Marně se leskne
její tajemství
Jednou bude toužit bez naplnění
a pak jí láska připraví sladký
psí život jakoby

* * *

A podél cest zčernalé
mechem porostlé kosti
To mrtví vyhnali do korun
kde ve větru daleko od země
lze do větví vestavět podlahu pokoje
který neustali
hledat od samotného dětství

* * *

A někdy k ní přichází
její nenarozený
Má plavé vlasy její nelásky
a stejný úsměv a zuby
Zůstává nikdy však nepromluví
A ona se nedoví
v čím klínu a náručí vzešlo
co mělo vzejít z ní
dítě jemuž upřela borůvku
a nedala ani míč
který ostatně nesla před sebou
nikoliv v sobě

* * *

Před pár dny propukly pupeny
ted' v aleji prýští
nalité špičky větví
Na slunci do naha obnažené
dětství páchne
pudrem a močí
Pomalý těžký proud
padá
do brázdy vody a pění
Těla nenávidí
práva jež měla kdysi

* * *

Opadla řeka
její leklé dno vystouplo
slizce trčí zašlé kameny
v podvečerním slunci černý hmyz
po tisících
proniká očima
Jemně chová mělká kaluž
v lesku bahna
stín smutečních vrb

* * *

Ráno jsme nakoupili tolik
věcí ještě tenhle sýr
víno broskve a taky
meloun

Těžce žhne pozdní poledne
bez slunce

Krajíce tvrdnou sýry
se potí plod
plný růžové živé vody

osychá na věky
na dosah

* * *

Nehled' na mne
To je ta druhá
tvář ruce a kůže

a jiná touha umře
pro jediný tvůj pohled

* * *

Ještě mě pálí tvé ruce
hořící dnes na kůži víc
než v dubnové trávě v svitu zdi
kde tě neustává
hledat má prvně nahá touha

* * *

Už nesním o tobě
Po sobě toužím
v tvých pažích

Půjč mi svá ústa
a se mnou dopřej
tu hru

až uprostřed hory na sněhu
zachtutná mezi zuby
oranžovník

* * *

Daleko sahají mrtví
do živého
jejich různolící blízkost tkví
nznak nad svahem vinic
Zarostla pěšina
puklo čelo domu
Slepého králíka u zbořeniny
v lese
zakousnul Nero
Nera roztrhal divoký
kanec
Víno chutná trpce
po minulém popršeném létě

* * *

Živí přiléhají
na rozpálené silnici se jejich
dávné sny chvějí
vždy vpředu

V poledne stahuje žaluzie

Za noci si ze tmy vypůjčí
tu tvář spatřenou jedenkrát
na vteřinu
tak nádhernou a žádoucí
jak vyšlehlý příkaz

* * *

Ztěžkla
už ví kolik má
obratlů kloubů a kostí

Daleko uběhly cesty
pomřela setkání a její lásky
oduly a proměnily se
v ženy

Jen světlo ji budí
to dávné ranní
Na prsou kocour
u nohou pes
co ještě chtějí
své zahrady a cesty a setkání
a lásky

* * *

Kam by ji nechal zmizet
ten krásný David Copperfield
jenž prochází mřížemi i čínskou zdí
Podržel by si ji ve skříni
nejsoucí živou jeho nocí a dní
A v co by si ji proměnil
ten krásný David Copperfield
Směla by prostoupit skříň a jít
kdyby neučinil nic
ten krásný David Copperfield

* * *

Jiřině Topolové

Ptám se tě jak už jsi
šedivá v břidlici
zda jsi se smála
když ti to začalo
život a láska
zda jsi se smála
když ti skončila
celá ta sláva
a zda se pak
budeš tichounce usmívat
až ti to začne

* * *

Janu Grossmanovi

A hledává stín kam by došla
a odkud uvidí v neděli
tolik růžových blažených těl
na trávě v slunci
ačkoliv věčný
obraz nemění nic
a lehounká zeleň svésila křídla
a začíná modrat

* * *

A učí se nazpaměť
teplou hněd' koní a podzimní hlíny
rozličné tóny zeleně
a světlo v přítmí
suchý hlas cikád
a zvonce za doly

To vše si bere
když vlastní je jí
co ztratí

* * *

A za nocí někdy sní
o doteku tváře na tváři
a ještě poránu
se sama tiskne
k tomu druhému
o kterém ani neví
zdali je živý
či mrtvý

* * *

A nejí víc kuřata
Jejich ut'atá nahota
se jí bezmocně třese
v rukou

Už je neuklidní
Se všemi svými smrtmi
jsou před ní
s tou její
za marnou lítost

* * *

Kdysi plašila cizí úzkosti
a strach v ranních hodinách
nabízela sebe a lásku
sbírala smích a kytky
proti neštěstí za dveřmi
Ještě na smrtelné posteli
mu počítala tep a dech
A teď se ptá čím zaplatí
všechny ty svoje útěchy

* * *

Pavlovi

Když si pomyslí
že nechce už nic
vrhají se k ní dávné krajiny
v prudkém poledním slunci
— Tady na kameni ses jednou smál
ve vlnách
opravdu šťasten —
Mně z budoucna zeje
jenom co minulo

* * *

Z kterého léta se vrací
ten vítr laskající
mě na skále

V měsíčním světle
je moře temné
světlé stromy v údolí
se choulí a hryžou
se svou tmou

Minulá těla spí

Pevný se jeví
stín na bílé cestě

* * *

Jasnou vteřinou štěstí
nás netečné pouštíš
Bože do milosti
aby se jednou pohnula láska
i v koncích
kde zbýváš

* * *

Taková kulatá šestáková tvář
a už má za sebou
smrtný zápas
I na snímku za živa
je zjevná ta její proměna
jak v kryptě hledí
ze zdi se svojí rakví
na ty kdož došli za letního poledne
k mrtvých chladnému bytu

* * *

Pane co za uzel svatých zel
jsi nám dal do výbavy
Za zbožnostmi
krev jenom chlístá
na dlažbě
obětujeme děti
a pro Boha
zabíjíme Krista

* * *

Janu Vladislavovi

Nahé zbavené stromu dřevo
mého stolu tělo
Jak dlouho potrvá
jeho služba a podoba
kdy začně hnít práchnivět
a bortit se kdesi v dešti
na cestě k zelené
duši a koruně

* * *

Oni však nesnesou mrtvé ani
listí a čistí a čistí
chodníky i parky
hroby potáhli zelenou sítí
aby na mrtvé nepadlo mrtvé
listí jež hnědne a
zkroucené věští
v podzimním dešti

* * *

Evě Oubramové

O to tu Bože jde?
Po celý život vymítat
vítězné tělo
a nakonec přijmout
malomocného
nepodkopnout mu židli
pod nohama
a krmit se z jedné mísy

* * *

Bože k čemu zkoušení
a krvavé plody
vždyť jdeme jak ovce
kam je nám jít
Krávy jež klopýtly
věší a zvedají za nohy
až praskají klouby dny a
dny tolik bolesti
v jediné kůži

* * *

Bože dej nám spočinout
se psy a ovceři u zmučených
prasat a krav
ať tam Pane netrpíme
bez jistoty lásky

* * *

Matce

A ona odchází
opouštěná i obrazy
Unavená
už neuzvedá svá dvě těla
sebe ztuhlou a studený dům

už nezápolí
do rána s košilí
a punčochami

Už to vzdala
Všechno co nebyla i byla
a mohla být
Už si neslouží

Propustila i návštěvu
co nepřichází

Leží tichounce
a sní o svém posledním zeleném stromu
za oknem

Viola Fischerová

Babí hodina

Edice Čeští básníci 20. století
Ilustrace na obálce z volných zdrojů
Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 8. 7. 2019

ISBN 978-80-7602-995-8 (epub)
ISBN 978-80-7602-997-2 (pdf)
ISBN 978-80-7602-996-5 (prc)